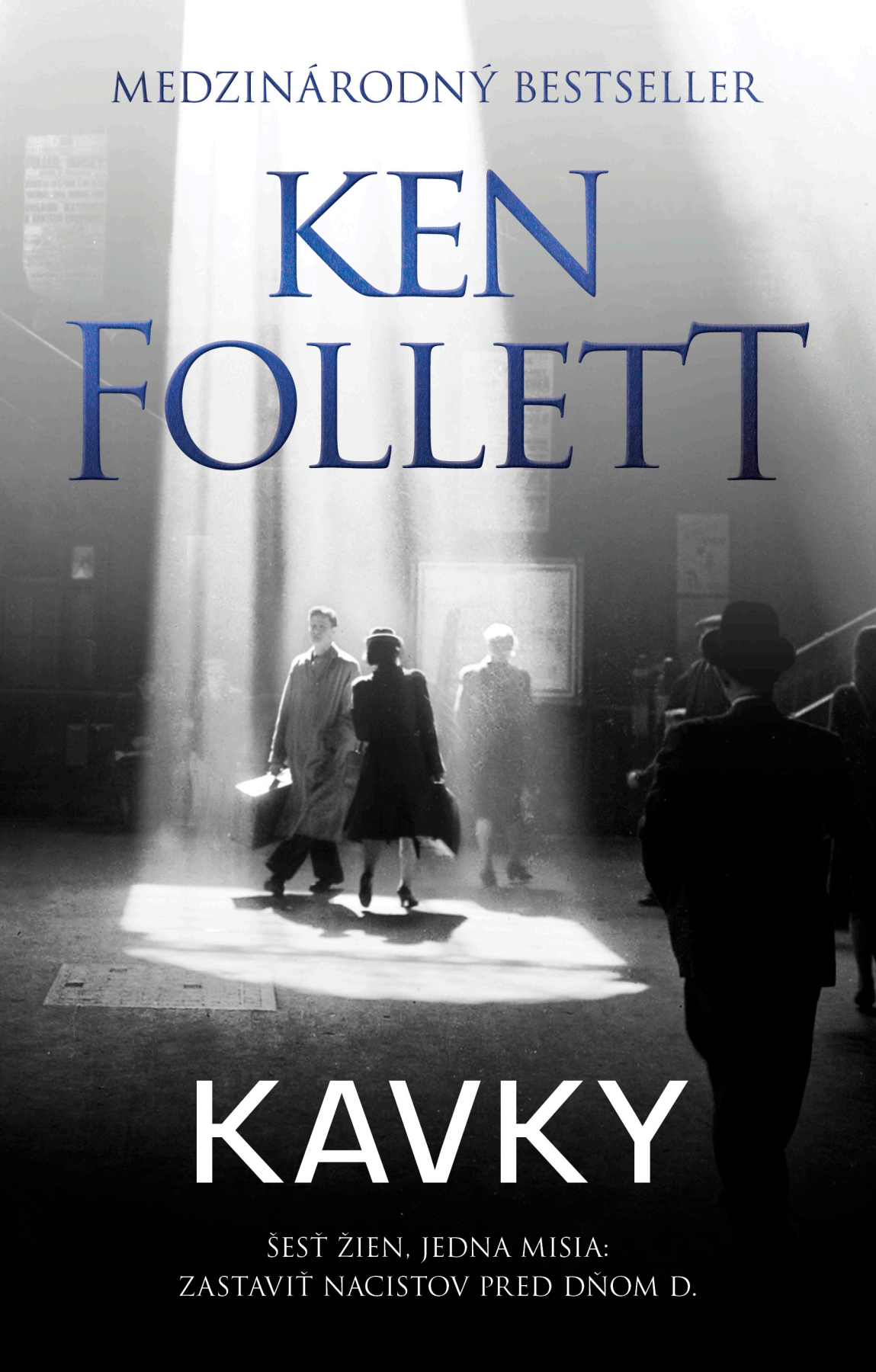
MEDZINÁRODNÝ BESTSELLER

KEN FOLLETT

KAVKY

ŠESŤ ŽIEN, JEDNA MISIA:
ZASTAVIŤ NACISTOV PRED DŇOM D.

TATRAN

KAVKY

KEN FOLLETT

KAVKY

TATRAN

Z anglického originálu Ken Follett: Jackdaws,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Macmillan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers Limited,
Londýn 2001,
preložil Hviezdoslav Herman.
Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5694. publikácia.
Vydanie I.
Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Ina Martinová
Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zuzana Šulajová
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

Citát na s. 268 je z knihy FLAUBERT, Gustave. *Pani Bovaryová*.
1. vydanie. Bratislava: SVKL, 1963. Preložila Soňa Hollá.

All rights reserved.

Copyright © Ken Follett 2001
Cover Photo © Alamy
Translation © Hviezdoslav Herman 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1963-1

Special Operations Executive (SOE),
čiže Exekutíva špeciálnych operácií, vyslala počas druhej
svetovej vojny do Francúzska presne päťdesiat tajných agentiek.
Z nich vojnu prežilo tridsaťšesť, zvyšných štrnásť
zaplatilo za svoju odvahu životom.

Tento román venujem im všetkým.

PRVÝ DEŇ

Nedeľa 28. mája 1944

1. kapitola

Minútu pred výbuchom panoval na námestí v Sainte-Cécile pokoj. Večer bol teplý a na mestečku ležala vrstva nehybného vzduchu ako prikrývka. Pomalé odbíjanie kostolného zvona zdráhavo zvolávalo farníkov na večernú bohoslužbu. Felicity Clairetovej znelo ako odratúvanie času.

Dominantou námestia bol zámok zo 17. storočia. Mal honosný vysunutý hlavný vchod a bočné krídla zalomené do pravého uhla, ktoré sa ťahali dozadu. Pripomínal zmenšenú verziu Versailles. Pozostával zo suterénu, dvoch hlavných podlaží a vysokej strechy zdobenej oknami manzardiek.

Felicity, ktorú takmer všetci volali Flick, mala Francúzsko rada. Páčili sa jej elegantné budovy, mierne podnebie, ležérne, dlhé obedy a kultivovanosť jeho obyvateľov. Mala rada francúzske obrazy, francúzsku literatúru aj ich elegantný štýl obliekania. Cudzinci sa často sťažujú, že Francúzi sú nevľúdni, ale Flick hovorila po francúzsky od šiestich rokov a nik nespoznal, že je cudzinka.

Hnevalo ju, že Francúzsko, ktoré milovala, už neexistuje. Na ležérne, dlhé obedy nebolo dosť potravín, všetky obrazy ukradli nacisti a pekne sa obliekali iba prostitútky. Ako väčšina žien aj Flick nosila beztvaré šaty, ktorých farby už dávno vybledli od častého prania. Jej najvrúcnejším želaním bolo, aby sa znova vrátilo to pravé Francúzsko. Nemalo by to už trvať dlho, ak ona a jej podobní budú robiť to, čo sa od nich očakáva.

Možno sa tej chvíle nedožije – vlastne nemusí prežiť ani niekoľko nasledujúcich minút. Nebola fatalistka; chcela žiť. Po vojne mala v pláne

kopu vecí: dokončiť doktorát, mať dieťa, navštíviť New York, kúpiť si športové auto, popíjať šampanské na pláži v Cannes. Ale ak jej je súdené zomrieť, rada strávi posledné okamihy na slnkom zaliatom námestí s krásnou starou budovou pred očami a mäkkou, melodickou francúzštinou v ušiach.

Zámok bol domovom miestnej aristokracie, no poslednému grófovi de Sainte-Cécile zoťali hlavu gilotínou roku 1793. Ozdobné záhrady už dávno premenili na vinohrady, pretože toto bol vinársky kraj, srdce oblasti Champagne. V zámku sa teraz nachádzala významná telefónna ústredňa; umiestnili ju sem, lebo príslušný minister pochádzal zo Sainte-Cécile.

Keď prišli Nemci, ústredňu rozšírili, takže sa stala spojovacím uzlom medzi francúzskym telefónnym systémom a novou káblovou trasou do Nemecka. Do budovy umiestnili aj oblastné veliteľstvo Gestapa: na horných poschodiach boli kancelárie a v suteréne väzenské cely.

Pred štyrmi týždňami zámok bombardovali Spojenci. Takto presne zacielené bombardovanie bolo novinkou. Ťažké štvormotorové Lancastre a lietajúce pevnosti, ktoré každý večer hučali vysoko nad Európou, sa nedali veľmi presne navádzať na cieľ – niekedy ani len nezasiahli určené mesto –, no neskoršie generácie stíhacích bombardérov, Lightningy a Thunderbolty, sa dokázali priblížiť k miestu určenia za bieleho dňa, spustiť sa nižšie a zasiahnuť aj pomerne malý objekt – most alebo železničnú stanicu. Väčšia časť západného krídla zámku zo 17. storočia sa zmenila na hŕbu červených tehál a bielych kamenných kvádrov.

Nálet však nesplnil úlohu. Škody rýchlo opravili a telefonické spojenie bolo prerušené len dovtedy, kým Nemci nenainštalovali náhradné spojovacie panely. Všetky automaticky pracujúce telekomunikačné zariadenia a životne dôležité retranslačné stanice na zosilňovanie signálu medzimestských a medzinárodných hovorov sa nachádzali v suteréne, ktorý bombardovanie takmer vôbec nepoškodilo.

Preto tu teraz bola Flick.

Zámok stál na severnej strane námestia obkolesený vysokým plotom z kamenných stĺpov a železných mreží a strážili ho uniformovaní vojaci. Na východnej strane bol malý stredoveký kostol; naširoko otvorené starodávne drevené dvere púšťali dnu letný vzduch a pomaly sa trúsiacich veriacich. Na západnej strane námestia stála oproti kostolu radnica, sídlo ultrakonzervatívneho starostu, ktorý celkom dobre vy-

chádzal s nacistickými okupantmi. Južný okraj lemoval rad obchodov, medzi nimi bistro Café des Sports. Flick sedela pred bistrom a čakala, až stíchne kostolný zvon. Pred sebou na stole mala pohár miestneho bieleho vína, ľahkého a svetlého. Ešte si z neho ani raz neodpila.

Flick bola príslušníčka britskej armády s hodnosťou majora. Oficiálne patrila do First Aid Nursing Yeomanry, výlučne ženského ošetrovateľského zboru, ktorého príslušníčky vďaka skratke FANY nemohli žartom nazývať inak ako fanynky. Bola to však len krycia identita. V skutočnosti pracovala pre Exekutívu špeciálnych operácií, tajnú organizáciu zodpovednú za sabotáže v tyle nepriateľa. Ako dvadsaťosemročná patrila medzi najskúsenejšie agentky. V bezprostrednom ohrození života sa neocitla po prvý raz. Naučila sa žiť s týmto pocitom a ovládať strach, no pri pohľade na oceľové prilby a pušky vojakov strážiacich zámok jej napriek tomu zovrel srdce ľadový stisk.

Pred tromi rokmi bolo jej najväčšou ambíciou získať profesúru z francúzskej literatúry na istej britskej univerzite. Chcela študentov naučiť vychutnávať Hugovu pôsobivosť, Flaubertov vtip, Zolovu vášeň. Pracovala na ministerstve vojny a prekladala dokumenty z francúzštiny, keď ju pozvali na záhadný pohovor do hotelovej izby, kde sa jej opýtali, či by bola ochotná robiť niečo nebezpečné.

Bez dlhého rozmýšľania odpovedala áno. Bola vojna a všetci kolegovia, s ktorými študovala na Oxforde, každý deň riskovali životy, tak prečo by nemala aj ona? Dva dni po Vianociach nastúpila do kurzu SOE. Písal sa rok 1941.

O šesť mesiacov sa z nej stala kuriérka, ktorá doručovala odkazy z londýnskeho ústredia SOE, sídliaceho na Baker Street č. 64, skupinám odbojárov v okupovanej časti Francúzska. Vysielačiek bolo vtedy málo a školených operátorov ešte menej. Zoskočila padákom na príslušné miesto, chvíľu sa pohybovala po kraji vybavená falošnými osobnými dokladmi, kontaktovala hnutie odporu, odovzdala príkazy, poznačila si odpovede, sťažnosti a žiadosti o dodávku zbraní a munície. Späť sa dostala tak, že ju vyzdvihlo lietadlo, zväčša trojmiestny Westland Lysander. Stroj bol dosť malý na to, aby dokázal pristáť na pätnásťmetrovej lúke a zasa z nej vzlietnuť.

Z kuriérky postúpila na organizátorku sabotáží. Väčšinu agentov SOE tvorili dôstojníci a ich „mužstvom“ teoreticky mali byť členovia miestnych odbojových skupín. V praxi však hnutie odporu nepodlie-

halo vojenskej disciplíne a agent si musel získať prirodzenú autoritu u jeho členov svojou húževnatosťou, šikovnosťou a rozhodnosťou.

Bola to nebezpečná práca. Flick dokončila kurz spolu so šiestimi mužmi a dvoma ženami, no po dvoch rokoch zostala akcieschopná už iba ona.

O dvoch absolventoch kurzu sa vedelo, že zomreli: jedného zastrelila Milice, nenávidená francúzska tajná polícia, a druhý zahynul, keď sa mu neotvoril padák. Ďalších šiestich chytili, vypočúvali, mučili a potom poslali do koncentračných táborov v Nemecku. Flick zatiaľ prežívala, lebo bola nemilosrdná, rýchlo reagovala a dbala na bezpečnosť do takej miery, až to hraničilo s posadnutosťou.

Vedľa nej sedel jej manžel Michel, vedúci odbojovej skupiny s krycím názvom Bollinger, ktorá mala základňu v šestnásť kilometrov vzdialenom katedrálnom meste Remeš. Hoci sa onedlho chystal riskovať život, uvoľnene sa rozvaľoval v kresielku s pravým členkom opretým o ľavé koleno a s vysokým pohárom bledého, vodnatého vojnového piva v ruke. Na tvári mal rovnaký bezstarostný úsmev, akým si ju získal, keď ešte ako študentka na Sorbonne písala diplomovú prácu o Molièrovej etike. Nedokončila ju, lebo vypukla vojna. On bol vtedy mladý zápalistý lektor filozofie, zbožňovaný húfmi študentiek.

Ešte vždy to bol najsexy muž, s akým sa kedy stretla. Bol vysoký a s nedbanlivou eleganciou nosil pokrčené obleky a vyblednuté belasé košele. Vlasy mal vždy trocha pridlhé a rozstrapatené. Jeho hlas priam pozýval do postele, a keď sa tými modrými očami zahľadel na dievča, každé malo pocit, že je preňho jedinou ženou na svete.

Posledná úloha poskytla Flick vítanú príležitosť stráviť niekoľko dní s manželom, ale nakoniec ju čakalo sklamanie. Niežeby sa poškriepili, ale Michel bol voči nej zrazu akýsi vlažný, ako keby svoje city len predstieral. To sa jej dotklo. Inštinkt ju varoval, že sa zaujíma o niekoho iného. Mal len tridsaťpäť rokov a jeho neupravený šarm stále pôsobil na mladé ženy. Nepomáhalo im ani to, že od svadby strávili väčšinu času oddelene. *A vo Francúzsku je plno ochotných dievčat,* pomyslela si zatrpknuto; či už v odboji alebo mimo neho.

Napriek všetkému ho stále ľúbila. Už to nebolo ako na začiatku: nezbožňovala ho tak ako počas svadobnej cesty, už netúžila zasvätiť celý život tomu, aby ho urobila šťastným. Raný opar romantickej lásky sa rozplynul a v neúprosne jasnom svetle manželského života spoznala, že

je márnivý, egocentrický a nespoľahlivý. Ale keď sa ju rozhodol zahrnúť pozornosťou, ešte aj teraz sa cítila jedinečná, krásna a milovaná.

Jeho šarm pôsobil aj na mužov: vyrástol z neho schopný, odvážny a charizmatický vodca. Plán akcie vymysleli spolu. Zaútočia na zámok z dvoch strán, aby obrancov prinútili rozdrobiť sily; vnútri sa spoja do jedného silného útočného prúdu, preniknú do suterénu, nájdu centrum telefónnej ústredne a vyhodia ho do vzduchu.

Mali plán budovy – získala ho pre nich Antoinette Dupertová, vedúca skupiny upratovačiek, napospol miestnych žien, ktoré každý večer prichádzali upratať celý zámok. Navyše to bola Michelova teta. Upratovačkám sa zmena začínala o siedmej večer, rovnako ako večerná bohoslužba, a Flick aj teraz videla niektoré z nich, ako ukazujú zvláštne preukazy strážnemu pri bráne z tepaného železa. Z Antoinettinho náčrtku bolo zrejmé, kde je vchod do pivnice, ale nič viac – suterén bola zakázaná oblasť, smeli doň vstúpiť len Nemci a upratovali tam vojaci.

Michelov plán útoku vychádzal z informácií od britskej rozviedky MI6. Podľa nich zámok strážil oddiel Waffen-SS, ktorého príslušníci sa striedali v troch zmenách, takže vždy ich tam bolo dvanásť. Personál Gestapa sídliaci v budove sa medzi vojakov nerátal; väčšina tých úradníkov ani nemala zbrane. Skupina Bollinger bola schopná nasadiť do akcie pätnásť osôb a všetci už zaujali svoje miesta, či už medzi veriacimi v kostole alebo nedeľnými návštevníkmi námestia. Zbrane ukrývali pod šatami, v papierových vreckách alebo v taškách. Ak sa MI6 nemýlila, budú mať nad strážnymi početnú prevahu.

Jedna vec však Flick trápila a napĺňala jej srdce obavami. Keď sa pred Antoinette zmienila o odhade MI6, Michelova teta sa zamračila a povedala: „Mne sa zdá, že ich tam býva viac." Antoinette nebola hlúpa – robila sekretárku Josephovi Laperrièrovi, majiteľovi výrobne šampanského, kým okupácia neznížila jeho zisky natoľko, že bol nútený nahradiť platenú sekretárku vlastnou manželkou – a mohla mať pravdu.

Michel sa nevedel rozhodnúť medzi odhadom MI6 a Antoinettiným. Sám žil v Remeši a ani on, ani nijaký člen jeho skupiny mestečko Sainte-Cécile nepoznal. Na hlbší prieskum nebol čas. *Ak strážcov bude viac než členov hnutia odporu,* pomyslela si s hrôzou Flick, *ťažko zvíťazia nad disciplinovanými nemeckými vojakmi.*

Rozhliadla sa po námestí a vyzerala známych ľudí, navonok nevinných chodcov, ktorí v skutočnosti čakali na okamih, keď niekoho za-

bijú alebo niekto zabije ich. Pred galantériou stála Geneviève, vysoké dvadsaťročné dievča so Stenom pod ľahkým letným plášťom. Sten bol malý samopal a členovia odbojových skupín si ho obľúbili, lebo sa dal rozobrať na tri časti a preniesť aj v kabelke. Tým dievčaťom, ktoré zaujalo Michela, mohla byť aj Geneviève, no Flick striaslo pri predstave, že keď sa rozpúta prestrelka, v priebehu niekoľkých sekúnd ju môže zabiť vystrelená guľka. Cez námestie vydláždené mačacími hlavami smeroval ku kostolu Bertrand, ktorý bol ešte mladší – mal len sedemnásť. Tento blondiačik s dychtivou tvárou skrýval v poskladaných novinách pod pazuchou automatický Colt kalibru .45. Spojenci pozhadzovali na padákoch tisíce Coltov. Flick najprv Bertrandovi pre jeho vek zakázala účasť na akcii, no on neúnavne modlikal, aby si to rozmyslela, a ona vedela, že každý človek navyše sa im zíde, a tak sa nechala napokon presvedčiť. Dúfala len, že ho pri prvých výstreloch neprejde odvaha. Pred kostolom stál, akoby dofajčieval cigaretu, Albert, ktorého manželka ráno porodila ich prvé dieťa, dievčatko. O dôvod viac, aby Albert dnešok prežil. Mal plátennú tašku, ktorá vyzerala, akoby bola plná zemiakov. V skutočnosti to však boli ručné granáty číslo 36 Mark I Mills.

Na námestí všetko vyzeralo ako zvyčajne, s jedinou výnimkou. Pri kostole parkovalo veľké, výkonné športové auto. Bola to Hispano-Suiza typ 68-*bis*, vyrobená vo Francúzsku a poháňaná vzduchom chladeným dvanásťvalcovým motorom typu V, jedno z najrýchlejších áut na svete. Na vysokej, arogantne pôsobiacej striebornej maske chladiča bol pripevnený maskot, figúrka letiaceho bociana. Auto bolo nebovomodré.

Na námestie prišlo pred polhodinou. Vodič, sympatický štyridsiatnik, mal síce elegantný oblek, ale musel to byť nemecký dôstojník – nik iný by si nedovolil prevážať sa v takom nápadnom aute. Jeho spoločníčka, vysoké, nápadne pekné červenovlasé dievča v zelených hodvábnych šatách a semišových topánkach s vysokými opätkami, vyzerala priveľmi *chic*, aby to mohol byť niekto iný než Francúzka. Muž pripevnil fotoaparát na statív a fotografoval zámok. Žena nasadila vzdorovitý výraz, ako keby vedela, že ošumelí mešťania, ktorí cestou do kostola po nej hádžu očkom, jej v duchu nadávajú do kuriev.

Pred pár minútami ten človek vydesil Flick žiadosťou, aby ho s priateľkou odfotografovala pred zámkom. Oslovil ju zdvorilo, len so slabým náznakom nemeckého prízvuku, a milo sa na ňu usmial. Takéto

rozptýlenie v kritickom okamihu ju riadne napálilo, ale vedela, že odmietnutie by mohlo vyvolať problémy, najmä keď sa tvárila ako miestna obyvateľka, ktorá nemá nič súrnejšie na práci než vysedávať na chodníku pred miestnym bistrom. A tak zareagovala spôsobom, akým by v tej situácii zareagovala väčšina Francúzov: nasadila chladne ľahostajný výraz a vyhovela Nemcovej žiadosti.

Bol to komický a zároveň hrozný okamih: britská tajná agentka pozerala cez hľadáčik fotoaparátu na nemeckého dôstojníka a jeho pobehlicu, ktorí sa na ňu usmievali, kým kostolný zvon odratúval posledné chvíle pred výbuchom.

Dôstojník jej potom poďakoval a pozval ju na pohárik. Rezolútne odmietla: nijaká Francúzka nemohla piť s Nemcom, ak nechcela, aby ju označili za kurvu. Chápavo prikývol a ona sa vrátila k manželovi.

Dôstojník očividne nebol v službe a nezdalo sa, že by bol ozbrojený, takže nepredstavoval nebezpečenstvo, no napriek tomu Flick jeho prítomnosť znervóznila. V posledných sekundách pokoja začala tento pocit rozoberať a napokon odhalila koreň nervozity. V skutočnosti neverila, že je to bežný turista. V jeho správaní vybadala obozretnú vnímavosť, ktorá sa nezlučovala s obyčajným obdivovaním krásy starých architektonických pamiatok. Tá fiflena možno naozaj bola iba jeho milenka, no on sám bol čímsi viac.

Kým Flick dospela k názoru, o koho vlastne ide, kostolný zvon zmĺkol.

Michel dopil pivo a utrel si ústa chrbtom ruky.

Obaja sa zdvihli, pohli sa k vchodu do bistra a nenápadne krytí zárubňou zastali vo dverách.

2. kapitola

Dieter Franck zbadal to dievča za stolom pred bistrom, hneď ako vošiel autom na námestie. Vždy si všímal krásne ženy. Táto ho mimoriadne zaujala. Bola to blondínka so svetlozelenými očami a zrejme mala sčasti nemeckú krv – tu na severovýchode Francúzska, tak blízko pri hranici, to nebolo nič nezvyčajné. Drobné štíhle telo zakrývali neforemné vrecovité šaty, no vylepšila ich aspoň svetložltá šatka z lacnej bavlnenej látky uviazaná očarujúco francúzskym spôsobom. Keď ju oslovil, neunikol mu záblesk strachu, aký vo Francúzoch vyvolával každý kontakt s nemeckým okupantom; no vzápätí jej peknou tváričkou preblesol zle skrývaný vzdor, ktorý v ňom prebudil záujem.

Sedela tam so sympatickým chlapíkom, ktorý sa o ňu veľmi nezaujímal – zrejme to bol jej manžel. Dieter ju požiadal, aby ich odfotografovala, len preto, lebo s ňou chcel nadviazať rozhovor. V Kolíne mal manželku a dve pekné deti a o svoj parížsky byt sa delil so Stéphanie, ale to mu nebránilo, aby sa nezaujímal o ďalšie dievča. Krásne ženy boli ako úchvatné plátna francúzskych impresionistov, ktoré zbieral: aj keď ste už jedno mali, nezabránilo vám to túžiť po ďalších.

Francúzky boli najkrajšie ženy na svete. Ale vo Francúzsku bolo krásne všetko: mosty, bulváre, nábytok, dokonca aj porcelánové servisy. Dieter zbožňoval parížske nočné kluby, šampanské, *foie gras* a teplé bagety. Rád si kupoval košele a kravaty u Charveta, čo bol legendárny *chemisier* oproti hotelu Ritz. V Paríži by vydržal žiť naveky.

Nevedel, ako prišiel k podobným chúťkam. Pochádzal z rodiny profesora hudby – jedinej formy umenia, v ktorej neboli neodškriepiteľ-

nými majstrami Francúzi, ale Nemci. Dietra však suchopárny život akademika, aký viedol jeho otec, nevýslovne nudil, a tak sa na prekvapenie a hrôzu rodičov stal policajtom. Bol jedným z prvých absolventov univerzity v Nemecku, ktorí sa dali na túto dráhu. Roku 1939 už bol šéfom kriminálky kolínskej polície. V máji 1940, keď tanky generála Heinza Guderiana prekročili pri Sedane rieku Meuse a za týždeň triumfálne prešli Francúzskom až k Lamanšskému prielivu, sa Dieter z náhleho popudu prihlásil do armády. Vďaka policajným skúsenostiam ho okamžite zaradili do spravodajského oddelenia. Hovoril plynulo po francúzsky a celkom slušne po anglicky, a tak dostal za úlohu vypočúvať nepriateľských zajatcov. Mal na túto prácu nadanie a získavať informácie, ktoré pomáhali jeho strane víťaziť v bojoch, mu prinášalo hlboké uspokojenie. V severnej Afrike si jeho schopnosti všimol sám Rommel.

Keď to bolo nevyhnutné, uchyľoval sa k mučeniu, no radšej presviedčal ľudí miernejšími prostriedkami. Tak si získal i Stéphanie. Táto sebaistá, zmyselná a bystrá žena vlastnila v Paríži klobučníctvo, kde predávala nesmierne elegantné a až obscénne drahé dámske klobúky. Jej stará matka však bola Židovka. Stéphanie prišla o svoj podnik, šesť mesiacov strávila vo francúzskom väzení a bola na ceste do koncentračného tábora v Nemecku, keď ju Dieter zachránil.

Mohol ju znásilniť. Rozhodne to očakávala. Nik by neprotestoval ani by ho za to nepotrestali. Ale namiesto toho ju len živil a šatil, dal jej k dispozícii voľnú spálňu vo svojom byte a správal sa k nej tak milo, že raz večer, keď zjedli *foie de veau* a vypili fľašu La Tache, sa mu sama z vlastnej vôle oddala na pohovke pred príjemne hrejúcimi kachľami.

Dnes však tvorila súčasť jeho kamufláže. Znova pracoval pre Rommela. Poľný maršal Erwin Rommel, známa Púštna líška, sa stal veliteľom Skupiny armád B, ktorá bránila severné Francúzsko. Nemecká rozviedka očakávala v lete spojeneckú inváziu. Rommel nemal dosť vojakov na to, aby ustrážil stovky kilometrov slabo chráneného pobrežia, a tak vymyslel odvážnu stratégiu pružnej reakcie: jeho pluky hlboko vo vnútrozemí boli pripravené rýchlo sa premiestniť na potrebné miesto.

Briti to vedeli – aj oni mali špiónov. Plánovali spomaliť Rommelovu reakciu narušením komunikačných liniek. Britské a americké bombardéry vo dne v noci rozbíjali cesty a železničné trate, mosty a tunely, stanice a zoraďovacie koľajiská. Navyše odbojové skupiny vyhadzovali

do vzduchu elektrárne a fabriky, vykoľajovali vlaky, prerezávali telefónne káble a posielali mladučké dievčatá sypať štrk do rezervoárov nafty pre nákladné autá a tanky.

Dietrovou úlohou bolo identifikovať kľúčové ciele útokov v oblasti komunikačných zariadení a odhadnúť schopnosti hnutia odporu vykonať účinnú sabotáž. Za posledných niekoľko mesiacov podnikol zo svojej základne v Paríži množstvo výjazdov do severného Francúzska, kde komandoval ospanlivé stráže a budil bázeň v pohodlných kapitánoch, zvyšoval zabezpečenie signalizačných zariadení na železnici, lokomotívnych dep, vozových parkov a letiskových riadiacich veží. Dnes mal v pláne neohlásenú návštevu telefónnej ústredne nesmiernej strategickej dôležitosti. V tejto budove prepájali všetky telefonáty medzi hlavným velením v Berlíne a nemeckými ozbrojenými silami v severnom Francúzsku. Sústreďovali sa v nej aj ďalekopisné linky, ktorými v poslednom čase putovala väčšina rozkazov. Keby túto ústredňu zničili, nemecký komunikačný systém by bol vážne oslabený.

Spojenci to očividne vedeli a pokúsili sa ústredňu zbombardovať, no podarilo sa to iba čiastočne. Bola dokonalým kandidátom na útok hnutia odporu a napriek tomu tu mali neuveriteľne laxné bezpečnostné opatrenia, aspoň z hľadiska Dietrových štandardov. Zrejme sa spoliehali na odstrašujúci účinok skutočnosti, že v budove sídlilo aj miestne veliteľstvo Gestapa. *Geheime Staatspolizei* bola štátna tajná polícia a jej príslušníkov často povyšovali skôr za ich lojálnosť voči Hitlerovi a nadšenie pre nacizmus než za ich rozumové schopnosti. Dieter sa tu pohyboval už pol hodiny, fotografoval budovu, a čím dlhšie ho muži zodpovední za jej ochranu ignorovali, tým väčšmi v ňom narastal hnev.

Pravda, keď kostolný zvon prestal vyzváňať, cez vysokú bránu z tepaného železa vyšiel dôležito sa tváriaci gestapák v uniforme majora a zamieril priamo k Dietrovi. „Dajte sem ten fotoaparát!“ zavolal naňho lámanou francúzštinou.

Dieter sa odvrátil a predstieral, že ho nepočul.

„Tento zámok je zakázané fotografovať, vy imbecil!“ skríkol gestapák. „Nevidíte, že je to vojenský objekt?“

Dieter sa k nemu obrátil a pokojne odvetil. „A vám trvalo čertovsky dlho, kým ste si ma všimli.“

Chlap v uniforme zostal ako obarený. Civilistov zvyčajne jeho uniforma zastrašila. „O čom to hovoríte?“ opýtal sa agresívne.

Dieter pozrel na hodinky. „Som tu už tridsaťdva minút. Mohol som nafotiť celý film a dávno odtiaľto odísť. Vy tu zodpovedáte za bezpečnosť?“

„Kto ste?“

„Major Dieter Franck zo štábu poľného maršala Rommela.“

„Franck!“ zvolal chlap. „Na teba si spomínam.“

Dieter sa naňho zahľadel pozornejšie. „Panebože,“ vzdychol, keď si uvedomil, kto pred ním stojí. „Willi Weber.“

„*Sturmbannführer* Weber, k tvojim službám.“ Ako väčšina vyššie postavených gestapákov aj Weber mal hodnosť SS, ktorú považoval za prestížnejšiu než svoju riadnu policajnú funkciu.

„To je ale prekvapenie,“ utrúsil Dieter. Už sa nečudoval, že bezpečnostné opatrenia nestoja za nič.

Weber a Dieter v dvadsiatych rokoch začínali spolu v Kolíne ako mladí policajti. Kým Dieter to dotiahol ďaleko, Weberova kariéra nestála ani za fajku tabaku. Závidel Dietrovi úspech a pripisoval ho jeho privilegovanému pôvodu. (Dietrov pôvod nebol nijako mimoriadne privilegovaný, ale Weber, syn obyčajného dokára, ho za taký pokladal.)

Nakoniec Webera z polície vyhodili. Dietrovi sa začali vynárať podrobnosti: Keď sa po akejsi havárii okolo miesta nehody začal zhromažďovať dav, Weber v panike vystrelil zo služobnej zbrane a zabil nevinného okoloidúceho, ktorý sa tam zo zvedavosti na chvíľu pristavil.

Dieter bývalého policajta nevidel pätnásť rokov, no vedel si predstaviť, akým smerom sa uberala jeho kariéra: pridal sa k nacistom, stal sa dobrovoľným straníckym organizátorom, potom požiadal o miesto v Gestape, odvolávajúc sa na svoj policajný výcvik, a začal rýchlo postupovať v tom spolku zatrpknutých druhoradých existencií.

„Čo tu robíš?“ opýtal sa Weber.

„Z poverenia poľného maršala kontrolujem vaše bezpečnostné opatrenia.“

Weber sa hneď naježil. „Naše opatrenia sú dobré.“

„Sú dobré iba pre nejaký mäsokombinát. Len sa okolo seba poobzeraj.“ Dieter ukázal širokým gestom na námestie. „Čo keby títo ľudia patrili k hnutiu odporu? Za pár sekúnd by postrieľali vašich strážnych.“ Ukázal na vysoké dievča, ktoré si oblieklo na šaty ľahký svetlý zvrchník. „Čo keby mala pod tým plášťom samopal? Čo keby…?“

Zmĺkol.

Uvedomil si, že to už nie sú len výmysly, ktoré spriada na podoprenie svojich tvrdení. Podvedome mu dochádzalo, že ľudia na námestí zaujímajú bojové postavenie. Drobná blondínka s manželom sa skryli vo vchode do bistra. Dvaja muži pri kostolných dverách sa stiahli za stĺpy. Vysoké dievča v ľahkom plášti, ešte pred chvíľou sústredene zahľadené do výkladu, teraz stálo v tieni Dietrovho auta. Priamo pred jeho očami sa jej roztvoril plášť a on si s úžasom uvedomil, že predstava sa mení na skutočnosť: pod zvrchníkom zbadal malý samopal s pažbou z kovového rámu, aký s obľubou používali členovia odboja. „Panebože!“ zamrmlal.

Siahol pod sako a uvedomil si, že nie je ozbrojený.

Kde je Stéphanie? V návale paniky sa obzrel, no stála hneď za ním a pokojne čakala, kým dorozpráva s Weberom. „K zemi!“ skríkol.

Vtedy zaznela explózia.

3. kapitola

Flick stála vo dverách Café des Sports za Michelom. Musela si stať na prsty, aby mu videla cez plece. Bola napätá, srdce jej bilo ako opreteky a svaly mala pripravené na akciu, ale krv jej prúdila mozgom ako ľadová voda. Sledovala situáciu a jej mozog ju chladne a s odstupom hodnotil.

Mala výhľad na ôsmich strážnych: dvaja pri bráne kontrolovali priepustky, dvaja stáli hneď za bránou, dvaja strážili priestor za železným plotom a dvaja stáli na vrchole krátkeho schodiska pred veľkolepým portálom zámockého vchodu. Hlavná časť Michelovej skupiny však nemala preniknúť do zámku tade.

Časť zámockého plotu nahrádzala dlhá severná stena kostola. Severná priečna loď chrámu zasahovala niekoľko decimetrov do parkoviska, kde sa kedysi rozkladala ozdobná francúzska záhrada. V časoch, keď vo Francúzsku panoval *ancien régime*, mal tunajší gróf svoj vlastný súkromný vchod do kostola, malé dvere v stene priečnej lode. Pred vyše sto rokmi tento vchod zadebnili a zasadrovali a v takom stave zostal až doteraz.

Pred hodinou bývalý strelmajster Gaston vošiel do prázdneho kostola a opatrne umiestnil štyri štvrťkilové šúľky žltej trhaviny do spodnej časti zatarasených dverí. Zastrčil do nich rozbušky, pospájal ich, aby vybuchli naraz, a pridal päťsekundovú zápalnú šnúru s roznecovadlom. Všetko potom zamaskoval troškou popola zo sporáka vo vlastnej kuchyni, ktorý si so sebou priniesol, a ešte dovliekol pred dvere starú drevenú lavicu. Potom si, spokojný so svojím dielom, kľakol a začal sa modliť.

Keď pred niekoľkými sekundami dozneli údery kostolného zvona, Gaston vstal zo svojho miesta v lavici, prešiel z hlavnej chrámovej lode do priečnej, stlačil palcom roznecovadlo a rýchlo sa skryl za roh. Prach, ktorý výbuch striasol z gotických oblúkov, sa tam musel zbierať niekoľko stáročí. Počas bohoslužieb však v priečnej lodi nikto nestál, a tak detonácia nikoho nezranila.

Po hromovom zadunení explózie sa na námestí rozhostilo dlhé ticho. Všetci zmeraveli: vojaci pri zámockej bráne, hliadky strážiace plot, major z Gestapa aj elegantne oblečený Nemec s exkluzívnou milenkou. Flick, napätá od očakávania, sa zahľadela cez námestie pomedzi priečky železného plota do zámockého areálu. Na parkovisku stál posledný pozostatok záhrady zo 17. storočia, kamenná fontána, v ktorej kedysi pod prúdmi vody šantili traja kamenní anjeli obrastení machom. Okolo vyschnutej mramorovej nádrže stáli viaceré vozidlá: nákladné auto, pancierové auto, sedan značky Mercedes so sivozeleným armádnym náterom a dva čierne Citroëny typu Traction Avant, aké uprednostňovalo Gestapo. Do jedného z nich pumpoval akýsi vojak benzín ručnou pumpou, ktorá sa dosť zvláštne vynímala pred vysokým zámockým oknom. Niekoľko sekúnd sa nič nehýbalo. Flick čakala so zatajeným dychom.

Medzi veriacimi v kostole bolo desať ozbrojených chlapov. Kňaza, ktorý nesympatizoval s hnutím odporu, a preto o pripravovanej akcii nevedel, muselo potešiť, že na večernú bohoslužbu, za normálnych okolností nie veľmi navštevovanú, prišlo toľko ľudí. Možno sa mu zdalo čudné, prečo niektorí z nich majú napriek teplému počasiu plášte, no po štyroch rokoch tvrdých životných podmienok sa mnohí ľudia museli obliekať, ako sa dalo, a chlap mohol prísť do kostola v baloniaku len preto, lebo nemal sako. Flick predpokladala, že teraz už farár všetko pochopil. V tejto chvíli malo desať chlapov vyskočiť zo svojich miest v laviciach, vytiahnuť zbrane a vybehnúť dierou, ktorá sa zrazu zjavila v múre priečnej lode.

Konečne sa vynorili spoza rohu kostola. Flick pri pohľade na pozbieranú armádu v starých čiapkach a vyčaptaných topánkach, ktorá sa rozbehla cez parkovisko k širokej bráne zámku, premkla hrdosť aj strach zároveň. Nohy pri dopade na suchú hlinu vírili prach, ruky zvierali najrozličnejšie zbrane – pištole, revolvery, pušky, ba i jeden samopal. Zatiaľ nestrieľali, snažili sa dostať čo najbližšie k budove, kým vypukne prestrelka.

Michel ich zbadal v tej istej chvíli. Z úst mu uniklo čosi medzi povzdychom a zavrčaním a Flick pochopila, že cíti rovnakú zmes hrdosti na ich odvahu a strachu o ich život. Bolo načase odpútať pozornosť stráží. Michel zdvihol pušku, Lee-Enfield č. 4 Mark I; odbojári ju volali kanaďanka, lebo väčšinu týchto pušiek vyrobili v Kanade. Zacielil, prekonal počiatočný odpor dvojstupňového kohútika a vypálil. Hneď nato ako skúsený praktik natiahol záver, takže puška bola znova pripravená na výstrel.

Rachot výstrelu prerušil šokované ticho na námestí. Jeden zo strážnych pri bráne vykríkol a padol na zem. Flick premkol pocit zúrivého zadosťučinenia: počet vojakov, ktorí začnú strieľať na jej druhov, sa o jedného znížil. V tej chvíli, akoby bol Michelov výstrel nejakým signálom, začali strieľať aj ostatní. Na schodoch pred kostolom mladý Bertrand dva razy potiahol kohútik svojho koltu. Výstrely zapraskali ako výbušné žabky. Na účinnú streľbu z pištole bol od strážnych priďaleko, takže nikoho nezasiahol. Vedľa neho Albert vytrhol krúžok z granátu a prehodil ho vysokým oblúkom cez plot. Granát dopadol do vinohradu, vybuchol a úplne zbytočne vymrštil do vzduchu okolitú zeleň. Flick by na nich najradšej zlostne zakričala: „Nerobte zbytočný hluk, iba na seba upozorňujete!“ Vedela však, že iba tí najlepší a najdokonalejšie vycvičení vojaci sa vedia ovládnuť, keď sa raz spustí streľba. Spoza zaparkovaného športového auta začala páliť aj Geneviève a Flick takmer ohlušil rachot jej Stenu. Streľba zo samopalu bola účinnejšia: ďalší strážny sa zosunul na zem.

Nemci konečne zareagovali. Vojaci sa ukryli za kamenné stĺpy alebo sa hodili na zem a zacielili pušky. Major v gestapáckej uniforme ťarbavo vytiahol z puzdra pištoľ. Červenovláska sa obrátila a chcela sa rozbehnúť preč, ale elegantná lodička sa jej pošmykla na kamennej dlažbe a spadla na zem. Jej milenec si ľahol na ňu a zakryl ju vlastným telom. Flick usúdila, že inštinkt ju nesklamal: bol to naozaj vojak, lebo civilista by nevedel, že je bezpečnejšie zostať ležať, než pokúšať sa o útek.

Stráže opätovali paľbu. Takmer okamžite zasiahli Alberta. Zatackal sa a chytil si krk. Granát, ktorý sa práve chystal hodiť, mu vypadol z ruky. Potom ho zasiahla druhá guľka, tentoraz do čela. Padol na zem ako podťatý a Flick si náhle so smútkom spomenula na dievčatko, ktoré sa narodilo len dnes ráno a už prišlo o otca. Bertrand, stojaci neďaleko Alberta, zbadal, ako sa k nemu po kamennom schode kostola vyhlade-

nom vekmi kotúľa granát. Skočil do dverí a v tej chvíli granát vybuchol. Flick čakala, či sa znova vynorí, a keď sa neukázal, neisto si pomyslela, že môže byť mŕtvy, zranený alebo len omráčený.

Na parkovisku skupina z kostola zastala, obrátila sa k zvyšným šiestim strážnym a začala strieľať. Štyria vojaci pri bráne sa tak ocitli v krížovej paľbe: z jednej strany na nich strieľali tí, čo prenikli do zámockého areálu, a z druhej ozbrojení civilisti z námestia. Za niekoľko sekúnd ležali všetci na zemi a bojaschopní zostali len tí dvaja na schodoch zámku. *Zdá sa, že Michelov plán zatiaľ vychádza,* pomyslela si Flick. Pocítila príval nádeje.

Ibaže ostatní vojaci v budove sa medzičasom stihli ozbrojiť, rozbehli sa k oknám či dverám a začali páliť na útočníkov, takže situácia sa znova zmenila. Všetko záviselo od toho, koľko ich zostalo vnútri.

Guľky o chvíľu pršali ako dážď a Flick ich prestala rátať. Zúfalo si uvedomila, že zo zámku odpovedá streľbou oveľa viac pušiek, než predpokladala. Zdalo sa, že guľky vyletujú z najmenej dvanástich dverí a okien. Chlapi z kostola, ktorí už v tej chvíli mali byť v budove, sa museli stiahnuť a kryť sa za vozidlami na parkovisku. Pokiaľ šlo o počet príslušníkov miestnej vojenskej posádky, Antoinette mala pravdu a MI6 sa mýlila. Podľa odhadu MI6 ich tam malo byť dvanásť, no odbojári s istotou zlikvidovali šiestich a napriek tomu ešte najmenej štrnásti ďalej strieľali.

Flick vášnivo zahrešila. V prípadoch, ako bol tento, mohla skupina hnutia odporu zvíťaziť, len keby sa jej podarilo zaskočiť a početne prevýšiť protivníka. Ak nepriateľa nerozdrví hneď na začiatku, dostane sa do problémov. Ubiehal čas a vojenský výcvik a disciplína sa začínali čoraz väčšmi presadzovať. V dlhých prestrelkách vždy nakoniec zvíťazili vojaci.

Na hornom poschodí zámku ktosi rozbil vysoký oblok a vysunula sa z neho hlaveň guľometu. Strelec vďaka výhodnej pozícii začal nemilosrdne kosiť odbojárov ukrytých na parkovisku. Až doteraz vyrovnaná prestrelka sa zrazu zmenila na krvavé jatky. Flick až prišlo zle, keď videla, ako jej ľudia jeden po druhom padajú okolo vyschnutej fontány a lejú sa z nich potoky krvi. Nakoniec streľbu opätovali už len dvaja či traja.

Flick si zúfalo uvedomila, že je po všetkom. Nepriatelia mali veľkú prevahu a oni prehrali. Pocítila v hrdle trpkú chuť porážky.

Michel strieľal na guľometné hniezdo. „Toho guľometníka zospodu

nedostaneme," povedal. Rozhliadol sa po námestí a pohľad mu postupne kĺzal po strechách domov, zvonici kostola a najvyššom poschodí radnice. „Keby som sa dostal do starostovej pracovne, mohol by som ho trafiť."

„Počkaj!" Flick vyschlo v ústach. Nemohla mu zabrániť, aby riskoval život, hoci veľmi chcela. Ale mohla zvýšiť jeho šance. Zakričala, ako najhlasnejšie vedela: „Geneviève!"

Geneviève na ňu pozrela.

„Kry Michela!"

Geneviève rázne prikývla, vybehla spoza športového auta a pokropila spŕškou guliek okná zámku.

„Ďakujem," povedal Michel. Pozrel na Flick a rozbehol sa cez námestie k radnici.

Geneviève bežala k vchodu do kostola. Jej streľba odpútala pozornosť vojakov v zámku a umožnila tak Michelovi nerušene prebehnúť cez námestie. Zrazu Flick zachytila akýsi pohyb vľavo, na samom okraji svojho zorného poľa. Obrátila hlavu a zbadala, že major z Gestapa sa opiera o múr radnice a cieli pištoľou na Michela.

Zasiahnuť z pištole pohybujúci sa cieľ je takmer nemožné, ak strelec nie je v bezprostrednej blízkosti terča – *no major by mohol mať šťastie,* pomyslela si Flick plná obáv. Na akcii sa zúčastňovala len ako pozorovateľka, ktorá o nej podáva správu, a mala prísny zákaz zapojiť sa sama do boja, no teraz si pomyslela: čert to ber! V kabelke mala osobnú zbraň, deväťmilimetrový Browning, ktorému dávala prednosť pred koltom, akým štandardne vybavovali agentov SOE. Na rozdiel od siedmich nábojov v Colte sa ich do zásobníka Browningu zmestilo až trinásť a navyše to boli rovnaké deväťmilimetrové náboje značky Parabellum, aké sa používali v Stenoch. Vytiahla pištoľ, odistila ju, vystrela ruku a rýchlo dva razy vypálila na majora.

Nezasiahla ho, ale guľky odštiepili kamenné úlomky z múru kúsok od jeho tváre a major sa prikrčil.

Michel bežal ďalej.

Major sa rýchlo spamätal a znova zacielil zbraň.

Michel sa približoval k radnici, no zároveň sa blížil aj k majorovi. Rýchlo naňho v behu vystrelil z pušky, ale netrafil. Major nestratil hlavu a pokojne potiahol kohútik. Tentoraz sa Michel zatackal a Flick prestrašene vykríkla.

Michel spadol na dlažbu; pokúsil sa vstať, no nepodarilo sa mu to. Flick sa upokojila a začala rýchlo uvažovať. Michel ešte žil. Geneviève sa dostala k schodom pred kostolnou bránou a krátkymi dávkami zo samopalu na seba stále pútala pozornosť nepriateľov v zámku. Flick ešte môže Michela zachrániť. Poruší tým príkazy, no vedela, že nijaký rozkaz ju nedonúti, aby svojho manžela nechala ležať na zemi a vykrvácať. Navyše, ak ho tam nechá, zajmú ho a budú vypočúvať. Michel ako vedúci skupiny Bollinger poznal každé meno, každú adresu, každé heslo. Keby padol Nemcom do rúk, bola by to pre miestne hnutie odporu hotová katastrofa.

Flick nemala na výber.

Vystrelila na majora. Hoci ho ani tentoraz nezasiahla, znova a znova stláčala kohútik, čím ho donútila, aby sa stiahol a hľadal si úkryt.

Vybehla z bistra na námestie. Kútikom oka zbadala majiteľa športového auta, ktorý stále ležal na svojej milenke a chránil ju pred paľbou. Flick si zrazu s hrôzou uvedomila, že naňho celkom zabudla. Nie je ozbrojený? Keby bol, poľahky by ju zastrelil. No nijaký výstrel nezaznel. Dobehla až k Michelovi ležiacemu na chrbte a kľakla si na jedno koleno. Obrátila sa k radnici a rýchlo tým smerom dva razy vystrelila, aby zamestnala majora. Potom pozrela na manžela.

S úľavou zbadala, že má otvorené oči a dýcha. Zdalo sa, že krváca z ľavého sedacieho svalu. Jej strach trocha opadol. „Máš guľku v zadku," povedala po anglicky.

Odpovedal jej po francúzsky. „Bolí to ako čert."

Znova sa obrátila k radnici. Major ustúpil o dvadsať metrov a stál vo dverách obchodu na konci úzkej uličky. Tentoraz si Flick dala načas a starostlivo zacielila. Vypálila štyri razy po sebe. Výklad sa roztrieštil na spŕšku skla a majorom myklo. Potom padol na zem.

Flick oslovila Michela po francúzsky. „Pokús sa vstať." Prevrátil sa na brucho, stonajúc od bolesti, a kľakol si na koleno, ale zranenou nohou nevládal ani len pohnúť. „No tak, poďme!" vyzvala ho ostro. „Ak tu zostaneš, zabijú ťa." Schytila ho za predok košele a mocným trhnutím ho zdvihla na nohy. Zostal stáť na zdravej nohe, neuniesol však vlastnú váhu a bezmocne sa o ňu oprel. Flick si uvedomila, že nie je schopný chôdze, a zúfalo vzdychla.

Zahľadela sa na roh radnice. Major už zasa vstával. Mal zakrvavenú tvár, no zdalo sa, že jeho zranenie nie je vážne. Domyslela si, že

ho porezala črepina z rozbitého výkladu, ale ešte môže byť schopný strieľať.

Mohla urobiť len jediné: zdvihnúť Michela a odniesť ho do bezpečia.

Zohla sa teda, chytila manžela za stehná a prehodila si ho cez plece klasickým požiarnickým chvatom. Bol vysoký, no štíhly – veľa Francúzov bolo v týchto časoch chudých. No aj tak mala pocti, že pod jeho ťarchou skolabuje. Zatackala sa a na okamih sa jej zakrútila hlava, udržala sa však na nohách.

Chvíľku počkala a urobila krok dopredu.

Namáhavo sa vliekla po kamennej dlažbe. Zdalo sa jej, že major na ňu strieľa, no nebola si tým istá, lebo paľba sa v tej chvíli ozývala zo všetkých strán: strieľali zo zámku, z námestia im odpovedala Geneviève a ojedinelé výstrely bolo počuť aj z parkoviska, na ktorom stále prežívalo zopár členov hnutia odporu. Strach, že by niektorého z nich mohla zasiahnuť guľka, jej dodal nevídanú silu: dokonca prešla do neistého poklusu. Mierila k ulici, ktorá viedla z námestia južným smerom. Našťastie bola celkom blízko. Keď prechádzala okolo Nemca ležiaceho na červenovláske a na desivý okamih sa im stretli pohľady, zbadala v jeho očiach prekvapenie a akýsi strohý náznak obdivu. Narazila do stola pred bistrom, prevrátila ho a takmer pritom spadla, no podarilo sa jej udržať rovnováhu a pokračovať ďalej. Výklad bistra prevŕtala guľka a pavučina prasklín sa rozbiehala od diery na všetky strany. Konečne sa Flick dostala na roh a zmizla v bočnej ulici, takže sa s Michelom ocitli mimo majorovho dostrelu. *Žijeme,* pomyslela si vďačne, *a obaja; prežili sme to a sme v bezpečí, aspoň na niekoľko minút.*

Až doteraz neuvažovala o tom, kam sa obrátiť, keď opustí bojisko. O niekoľko ulíc ďalej čakali dve únikové vozidlá, no tak ďaleko Michela neuvládala odniesť. Našťastie na tejto ulici, len o pár krokov ďalej, bývala Antoinette Dupertová. Nepatrila k hnutiu odporu, ale sympatizovala s ním a Michelovi nakreslila plán zámku. A potom, Michel bol jej synovec; nemusela sa teda báť, že ich Antoinette pošle preč.

Tak či tak, nemala inú možnosť.

Antoinette bývala na prízemí v budove s uzavretým dvorom. Flick tackavo prešla tých niekoľko posledných krokov k otvorenej bráne a zmizla v klenutom priechode. Tam zložila Michela na dlažbu.

Z posledných síl rázne zabúchala na Antoinettine dvere. „Čo sa deje?“ ozval sa vystrašený hlas. Antoinette počula streľbu a bála sa otvoriť.

Flick vyhŕkla: „Rýchlo, otvorte!“ Stlmila hlas, lebo niektorí susedia mohli sympatizovať s nacistami.

Dvere sa neotvorili, no Antoinette sa ozvala bližšie. „Kto je tam?“

Flick radšej nepoužívala osobné mená na verejnosti. Preto odvetila: „Váš synovec je zranený.“

Dvere sa otvorili. Antoinette bola vzpriamená päťdesiatnička v bavlnených šatách, ktoré kedysi mohli byť celkom *chic*, no teraz už boli vyblednuté, aj keď starostlivo vyžehlené. Tvár mala bledú od strachu. „Michel!“ vyhŕkla a kľakla si k nemu. „Je to vážne?“

„Bolí to, ale nezomriem,“ precedil Michel cez zaťaté zuby.

„Ty moje chúďatko!“ Nežne mu odhrnula vlasy zo spoteného čela.

„Odnesme ho dnu,“ navrhla Flick netrpezlivo.

Chytila Michela pod pazuchami a Antoinette pod kolenami. Spolu ho odniesli do obývačky a položili na vyblednutú zamatovú pohovku.

„Postarajte sa oňho, kým nezoženiem auto,“ požiadala ju Flick a rýchlo znova vyšla na ulicu.

Streľba pomaly utíchala. Už jej neostávalo veľa času. Rozbehla sa ulicou a dva razy zabočila za roh.

Pred zavretou pekárňou stáli dve autá s bežiacimi motormi: zhrdzavený Renault a dodávka s vyblednutým nápisom *Práčovňa Bisset*. Dodávku si požičali od Bertrandovho otca, ktorý vedel zohnať benzín, lebo rozvážal posteľnú bielizeň do hotelov, v ktorých bývali Nemci. Renault ukradli ráno v Châlons a Michel na ňom vymenil tabuľku s evidenčným číslom. Flick sa rozhodla pre osobné auto, dodávku tu nechá pre prípad, že by masaker pri zámku prežili ďalší odbojári.

Rýchlo oslovila jeho vodiča: „Počkajte tu ešte päť minút a potom odíďte.“ Rozbehla sa k osobnému autu, nasadla dopredu a vyhŕkla: „Poďme, rýchlo!“

Za volantom Renaulta sedela Gilberte, devätnásťročná dievčina s dlhými tmavými vlasmi, pekná, ale hlúpa. Flick nechápala, čo robí v hnutí odporu – nebola typ, aký sa zvyčajne zaujíma o také veci. Namiesto toho, aby vyštartovala, Gilberte sa opýtala: „Kam mám ísť?“

„Cestou ti poviem, len sa už, preboha, pohni!“

Gilberte zaradila rýchlosť a auto vyrazilo.

„Doľava a potom hneď doprava,“ nasmerovala ju Flick.

Počas dvoch minút jazdy, keď konečne nebola plne zamestnaná, si uvedomila, ako zlyhala. Väčšia časť skupiny Bollinger bola zničená.

Albert a mnohí ďalší padli. Geneviève, Bertranda a všetkých ostatných, ktorí prežili, čaká pravdepodobne mučenie.

A všetko zbytočne. Telefónnu ústredňu ani len nepoškodili a nemecký komunikačný systém ďalej nerušene funguje. Flick sa cítila úplne neschopná. Snažila sa prísť na to, v čom urobila chybu. Bolo omylom pokúšať sa o čelný útok na chránený vojenský objekt? Nie nevyhnutne – plán mohol vyjsť, keby nedostali nepresné informácie z MI6. Aj tak by však bolo bývalo bezpečnejšie, keby sa do budovy dostali pod nejakou prijateľnou zámienkou. V takom prípade by skupina hnutia odporu mala oveľa väčšie šance preniknúť až k samej ústredni.

Gilberte zastavila pred vchodom do dvora. „Obráť zatiaľ auto," povedala jej Flick a rýchlo vystúpila.

Michel ležal na bruchu na Antoinettinom gauči. So stiahnutými nohavicami vyzeral dosť nedôstojne. Antoinette kľačala pri ňom a držala zakrvavený uterák. Na nose mala okuliare a pozerala mu na zadok. „Krvácanie už prestáva, ale guľku má stále v rane," povedala.

Na dlážke pri gauči ležala jej kabelka. Obsah vysypala na stolík, keď sa čo najrýchlejšie snažila nájsť okuliare. Flick sa pozorne zahľadela na kartičku v priesvitnom puzdre, na ktorej boli strojom napísané nejaké údaje, pečiatka a Antoinettina fotografia. Bol to preukaz oprávňujúci na vstup do zámku. V tej chvíli Flick skrsla v hlave myšlienka.

„Mám vonku auto," povedala.

Antoinette ďalej sústredene prezerala ranu. „Nemali by sme s ním hýbať."

„Ak tu zostane, náckovia ho zabijú." Flick nenápadne zobrala Antoinettin preukaz a opýtala sa Michela: „Ako sa cítiš?"

„Možno už budem schopný chôdze," odvetil. „Bolesť poľavuje."

Flick si všuchla kartičku do kabelky. Antoinette nič nezbadala. „Pomôžte mi ho zdvihnúť," požiadala ju Flick.

Obe ženy postavili Michela na nohy. Antoinette mu natiahla modré plátenné nohavice a zapla ošúchaný kožený opasok.

„Zostaňte dnu," prikázala Flick Antoinette. „Nechcem, aby vás niekto s nami videl." Ešte nemala svoj nápad premyslený, no už vedela, že nesmie dopustiť, aby na Antoinette a jej upratovačky padol čo len tieň podozrenia.

Michel jej položil ruku okolo pliec a oprel sa o ňu celou váhou. Pomaly odkrivkal z domu na ulicu. Kým sa dostali k autu, tvár mal bielu

od bolesti. Gilberte na nich civela cez okno so zhrozeným výrazom v tvári. Flick na ňu zasyčala: „Neseď tam ako pripečená, vystúp a otvor tie prekliate dvere!“ Gilberte vyskočila spoza volanta a rýchlo otvorila zadné dvere. Flick s jej pomocou uložila Michela na sedadlo.

Potom si obe rýchlo sadli dopredu. „Vypadnime odtiaľto!“ prikázala Flick.

4. kapitola

Dieter bol zhrozený, ba až zdesený. Keď výstrely utíchli a pulz sa mu znova vrátil do normálu, začal uvažovať o tom, čoho bol pred chvíľou svedkom. Netušil, že hnutie odporu je schopné tak dobre naplánovať a starostlivo koordinovať útok. Na základe informácií, ktoré v posledných mesiacoch dostával, bol presvedčený, že odbojové skupiny sú schopné len bezhlavo zaútočiť a rýchlo sa stiahnuť. Ale teraz ich prvý raz videl v akcii. Boli po zuby ozbrojení a očividne – na rozdiel od nemeckej armády – mali aj dostatok streliva. Najhoršie zo všetkého však bolo, že im nechýbala odvaha. V Dietrovi zanechal hlboký dojem strelec s puškou, ktorý prebehol cez námestie, dievčina so Stenom, ktorá ho kryla podpornou paľbou, no predovšetkým tá drobná blondínka, ktorá si prehodila zraneného strelca cez plece a odniesla ho do bezpečia mimo námestia, hoci bol o dobrých pätnásť centimetrov vyšší než ona. Takíto ľudia rozhodne predstavovali pre okupačné vojsko vážnu hrozbu. Neboli to obyčajní zločinci ako tí, s ktorými prichádzal do styku pred vojnou v Kolíne. Zločinci bývali hlúpi, leniví, zbabelí a brutálni. Títo príslušníci francúzskeho hnutia odporu boli rodení bojovníci.

Ich porážka mu však ponúkla nečakanú príležitosť.

Keď si bol istý, že streľba doznela, vstal a pomohol vstať aj Stéphanie. Mala červené líca a rýchlo dýchala. Zovrela mu ruky a zahľadela sa mu do tváre. „Ty si ma chránil," zašepkala. V očiach sa jej zjavili slzy. „Zakryl si ma ako živý štít."

Oprášil jej bok. Sám bol prekvapený svojou galantnosťou. Urobil to celkom podvedome. Keď o tom teraz uvažoval, nebol si istý, či by bol

naozaj ochotný obetovať život za záchranu Stéphanie. Pokúsil sa situáciu odľahčiť vtipnou poznámkou. „Nemohol som predsa dopustiť, aby toto krásne telo utrpelo nejakú ujmu," odvetil zľahka.

Stéphanie sa rozplakala.

Chytil ju za ruku a odviedol cez námestie k bráne. „Poďme dnu," navrhol. „Môžeš si tam na chvíľu sadnúť, kým sa upokojíš." Vošli na priestranstvo pred zámkom. Dieter zbadal dieru v múre kostola. To vysvetľovalo, ako sa hlavná skupina dostala dnu.

Vojaci Waffen-SS vyšli z budovy a odzbrojovali útočníkov. Dieter pozorne skúmal ich tváre. Väčšina odbojárov bola mŕtva, ale niektorí utrpeli len menšie zranenia a jeden či dvaja vyzerali, že z prestrelky vyviazli bez jediného škrabnutia. Bude mať teda k dispozícii na vypočúvanie viacerých.

Až doteraz bola jeho práca čisto defenzívna. Dokázal nanajvýš posilniť ochranu kľúčových vojenských objektov. Ojedinelí zajatci, s ktorými tu i tam prišiel do kontaktu, mu boli schopní poskytnúť len minimum informácií. Ale teraz, keď mal k dispozícii niekoľko zajatcov z tej istej veľkej a podľa všetkého dobre organizovanej odbojovej skupiny, sa situácia zmenila. Dychtivo si pomyslel, že možno bude mať príležitosť prejsť do útoku.

„Vy tam," zavolal na akéhosi seržanta, „zožeňte pre zajatcov lekára! Chcem ich vypočuť. Postarajte sa, aby nikto z nich nezomrel."

Hoci Dieter nemal na sebe uniformu, seržant si z jeho tónu a správania domyslel, že je to nejaký vysoký dôstojník, a poslušne odpovedal: „Vykonám, pane!"

Dieter so Stéphanie vykročili hore schodmi a cez honosný vchod vošli do veľkej haly. Interiér im vyrazil dych: dlážka z ružového mramoru, vysoké okná s bohatými závesmi, na stenách basreliéfy s etruskými motívmi v tlmených odtieňoch ružovej a zelenej a na strope fresky s vyblednutými anjelmi. Dieter bol presvedčený, že táto miestnosť musela byť kedysi zariadená úchvatným nábytkom: konzolovými stolíkmi pod vysokými zrkadlami, príborníkmi zdobenými pozláteným bronzom, elegantnými kresielkami s pozlátenými nožičkami, drahými olejomaľbami, veľkými vázami, malými mramorovými soškami. To všetko už bolo, prirodzene, dávno preč. Namiesto toho tu stáli rady spojovacích panelov typických pre telefónne ústredne. Pred každým stolička a na zemi spleť káblov.

Zdalo sa, že telefonistky sa z ústredne stiahli do odľahlejších miestností, ale keď streľba utíchla, zopár sa ich zjavilo vo dverách. So slúchadlami na ušiach a mikrofónmi pripevnenými na prsiach zvažovali, či už nebezpečenstvo pominulo a ony sa môžu bez obáv vrátiť do miestnosti. Dieter posadil Stéphanie pred jeden z panelov a kývol na telefonistku v stredných rokoch. „Madam," oslovil ju po francúzsky zdvorilým, no panovačným tónom, „prineste, prosím, tejto dáme šálku horúcej kávy."

Žena vykročila a vrhla nenávistný pohľad na Stéphanie. „Ako si želáte, pane."

„A trochu koňaku. Prežila šok."

„Koňak nemáme."

Mali koňak, ale nechcela ho ponúknuť milenke akéhosi Nemca. Dieter sa s ňou neškriepil. „Tak len tú kávu; ale ponáhľajte sa, lebo inak budete mať problémy."

Potľapkal Stéphanie po pleci a pohol sa preč. Dvojitými dverami vošiel do východného krídla. Zistil, že zámok postavili v podobnom štýle ako Versailles – pozostával z radu priechodných miestností. Aj ony boli plné spojovacích panelov, ale panoval v nich väčší poriadok: káble zakryté úhľadnými drevenými lištami viedli cez dlážku do suterénnych priestorov. Dieter sa dovtípil, že vo vstupnej hale bol taký neporiadok len preto, lebo v nej po bombardovaní západného krídla narýchlo obnovili núdzovú prevádzku. Niektoré okná zostávali permanentne zatemnené, nepochybne v očakávaní ďalších náletov, no na iných roztiahli ťažké závesy. Ženy zrejme nerady pracovali pri umelom osvetlení.

Na konci východného krídla bolo schodisko. Dieter po ňom zbehol do suterénu a prešiel cez oceľové dvere. Hneď za nimi stál stolík a stolička; Dieter predpokladal, že za normálnych okolností tam sedí strážny. Ten, čo mal momentálne službu, zrejme opustil svoje miesto a zapojil sa do prestrelky. Dieter teda bez problémov vošiel dnu a v duchu pripísal tunajšej posádke ďalší čierny bod za porušenie pravidiel bezpečnosti.

V suteréne to vyzeralo úplne inak ako na horných podlažiach. Miestnosti slúžiace pred tromi storočiami ako kuchyne, komory a ubytovacie priestory pre desiatky sluhov a slúžok, ktorí sa starali o chod zámku, mali nízke stropy, holé steny a kamenné dlážky. Miestami dokonca neboli ani kamenné, len z udupanej hliny. Dieter kráčal širokou chodbou. Dvere boli označené úhľadnými štítkami, no on aj tak nazrel do každej

miestnosti. V prednej časti budovy naľavo bolo zložité vybavenie veľkej telefónnej ústredne s generátorom, obrovskými batériami a miestnosťami plnými posplietaných káblov. Na pravej strane, smerom k zadnej časti budovy, sa tiahli miestnosti Gestapa: fotolaboratórium, veľká miestnosť určená na odpočúvanie vysielačiek hnutia odporu a väzenské cely s malými okienkami vo dverách. Suterén bol zabezpečený pred bombardovaním: všetky okná zadebnené, múry obložené vrecami s pieskom a stropy vystužené oceľovými nosníkmi zaliatymi v betóne. To všetko očividne malo znemožniť spojeneckým bombardérom, aby túto ústredňu vyradili z prevádzky.

Na konci chodby boli dvere s nápisom Vypočúvacie stredisko. Vošiel dnu. Prvú miestnosť s holými bielymi stenami osvetľovali silné žiarovky a bolo v nej štandardné zariadenie, aké ste našli v hociktorej policajnej cele určenej na výsluchy: lacný stôl, obyčajné drevené stoličky a popolník. Dieter ňou prešiel a otvoril ďalšie dvere. Tu bolo osvetlenie slabšie a tehlové múry zostali neomietnuté. Zbadal zakrvavený stĺp s hákmi, ku ktorému priväzovali vypočúvaných, potom stojan na dáždniky s niekoľkými drevenými palicami a oceľovými tyčami. V miestnosti bol aj operačný stôl so svorkami na upevnenie hlavy a remeňmi na uviazanie členkov a zápästí. Vedľa neho stál prístroj na elektrošoky a Dieter zbadal aj zamknutú skrinku, v ktorej zrejme držali drogy a injekčné striekačky. Bola to mučiareň. Už videl mnoho podobných miestností, no ešte vždy mu z nich bolo zle. Musel si pripomenúť, že informácie získané na takýchto miestach pomáhajú zachraňovať životy slušných mladých nemeckých vojakov a umožňujú, aby sa nakoniec vrátili domov k svojim manželkám a deťom. Napriek tomu mu v tejto komore naskočili zimomriavky.

Začul za sebou akýsi zvuk a rýchlo sa obrátil. Keď zbadal kohosi vo dverách, mimovoľne o krok ustúpil. „Kriste…“ zamrmlal. Uvidel územčistú postavu, ktorej tvár zahaľoval tieň vrhaný silným svetlom zo susednej miestnosti. „Kto ste?“ opýtal sa a uvedomil si, že mu v hlase zaznel náznak strachu.

Postava vošla do miestnosti a zmenila sa na muža v gestapáckej blúze s výložkami seržanta. Bol nízky a zavalitý, mal mäsitú tvár a popolavoplavé vlasy ostrihané tak nakrátko, že vyzeral ako holohlavý. „Čo tu robíte?“ opýtal sa s frankfurtským prízvukom.

Dieter znova nadobudol vnútornú rovnováhu. V mučiarni na chvíľu

stratil nervy, no teraz našiel zvyčajný autoritatívny tón: „Som major Franck. A vy ste…?“

Do seržantovho hlasu sa hneď vkradla úctivosť. „Becker, pán major, k vašim službám.“

„Priveďte zajatcov čo najrýchlejšie sem dolu,“ pokračoval Dieter. „Tých, čo sú schopní chôdze, okamžite, na ostatných nech sa najprv pozrie lekár.“

„Vykonám, pán major!“

Becker odišiel. Dieter sa vrátil do vypočúvacej miestnosti a sadol si na tvrdú stoličku. Rozmýšľal, koľko informácií z väzňov získa. Možno budú vedieť len o tom, čo sa deje v ich meste. Ak bude mať smolu a ukáže sa, že v odbojovej skupine prísne dodržiavajú pravidlá konšpirácie, jej členovia nebudú vedieť ani to. Na druhej strane si však uvedomoval, že dokonalé zabezpečenie neexistuje. Vždy sa nájdu jednotlivci, ktorí toho vedia dosť o svojej odbojovej skupine, ba aj o niektorých ďalších. Jeho snom bolo odhaliť celú reťaz takýchto slabých ohniviek a za tých niekoľko týždňov, ktoré ostávali do spojeneckej invázie, ešte zasadiť hnutiu odporu zničujúci úder.

Na chodbe sa ozvali kroky a Dieter vyzrel z dverí. Privádzali zajatcov. Ako prvá šla mladá žena, ktorá pod plášťom skrývala samopal. Dietra to potešilo. Mať medzi zajatcami ženy bolo vždy užitočné. Pri vypočúvaní odolávali rovnako pevne ako muži, no chlapom niekedy rozviazalo jazyk, keď ich pred nimi začali biť. Táto bola vysoká a pekná, čo mu mohlo len pomôcť. Zdalo sa, že nie je zranená. Dieter gestom zadržal vojaka, ktorý ju privádzal. „Ako sa voláte?“ priateľsky sa jej prihovoril po francúzsky.

Pohŕdavo naňho pozrela. „Prečo by som vám to mala povedať?“

Pokrčil plecami. Takúto úroveň odporu dokázal prekonať ľahko. Použil odpoveď, ktorá mu už neraz dobre poslúžila. „Vaši príbuzní sa môžu zaujímať, či sme vás zadržali. Ak budeme poznať vaše meno, môžeme im to povedať.“

„Som Geneviève Delysová.“

„Pekné meno. Takej peknej žene celkom pristane.“ Naznačil vojakovi, že ju môže odviesť.

Po nej prišiel na rad asi šesťdesiatročný chlap, ktorý krvácal z rany na hlave a navyše kríval. „Na takéto veci ste už trocha pristarý, nie?“ oslovil ho Dieter.

Muž sa zatváril hrdo. „Ja som odpálil tie nálože," povedal vzdorne.

„Meno?"

„Gaston Lefèvre."

„Zapamätajte si jedno, Gaston," povedal Dieter láskavým tónom. „Bolesť potrvá tak dlho, ako si sám vyberiete. Keď sa rozhodnete hovoriť, prestane."

V očiach zadržaného prebleskol tieň strachu pri predstave, čo ho čaká.

Dieter spokojne prikývol. „Pokračujte."

Nasledoval mladík, podľa Dietrovho odhadu sotva sedemnásťročný, s peknou tvárou zmeravenou od hrôzy. „Meno?"

Chlapec zaváhal, akoby sa ešte neprebral zo šoku. Musel chvíľu rozmýšľať, kým odpovedal: „Bertrand Bisset."

„Dobrý večer, Bertrand," povedal milo Dieter. „Vitaj v pekle."

Mládenec vyzeral, ako keby dostal zaucho.

Dieter ho posotil ďalej.

Zjavil sa Willi Weber sprevádzaný Beckerom, ktorý pripomínal nebezpečného psa na reťazi. „Ako si sa sem dostal?" opýtal sa Weber drsne Dietra.

„Jednoducho som vošiel," odvetil Dieter. „Tvoje bezpečnostné opatrenia nestoja za nič."

„To je smiešne! Práve sme odrazili vážny útok!"

„Tucet civilistov a zopár dievčat?"

„Porazili sme ich a to sa ráta."

„Len o tom pouvažuj, Willi," pokračoval presvedčivo Dieter. „Zhromaždili sa v tesnej blízkosti zámku bez toho, že by si ich niekto všimol, potom násilne prenikli na nádvorie a zabili najmenej šesť dobrých nemeckých vojakov. Myslím, že ste ich premohli len preto, lebo podcenili váš počet. A ja som do týchto priestorov vošiel bez prekážky, lebo strážny opustil svoje miesto."

„Je to nemecký hrdina, chcel sa zapojiť do boja!"

„Pane Bože, daj mi silu!" zvolal zúfalo Dieter. „Vojak v boji neopúšťa pridelené miesto, aby si mohol zastrieľať, ale poslúcha rozkazy!"

„Nepotrebujem, aby si mi tu robil prednášku o vojenskej disciplíne."

Dieter sa vzdal, aspoň zatiaľ. „Veď ti ju ani nerobím."

„Tak čo teda chceš?"

„Vypočuť tých zajatcov."

„To je práca pre Gestapo."

„Nebuď blázon! Poľný maršal Rommel poveril mňa a nie Gestapo, aby som znížil schopnosť hnutia odporu poškodiť v prípade invázie telekomunikačné zariadenia. Títo zajatci mi môžu poskytnúť neoceniteľné informácie. Rozhodne ich mienim vypočuť."

„Kým za nich zodpovedám ja, vypočúvať ich nebudeš," ohradil sa tvrdohlavo Weber. „Vypočujem ich sám a oznámim výsledky poľnému maršalovi."

„Spojenci pravdepodobne pripravujú inváziu už na toto leto. Nie je načase prestať s tými žabomyšími vojnami?"

„Na porušovanie zaužívaných postupov nie je nikdy vhodný čas!"

Dieter by najradšej nahlas zastonal. V zúfalstve prehltol pýchu a pokúsil sa o kompromis. „Tak dobre, vypočujeme ich spoločne."

Weber sa usmial v predtuche víťazstva. „To neprichádza do úvahy."

„Takže ti to budú musieť prikázať tvoji nadriadení."

„Ak sa k nim dostaneš, poslúž si."

„Jasné, že sa k nim dostanem. Pre teba to znamená len malý odklad."

„To hovoríš ty."

„Ty mizerný blázon!" nevydržal to už Dieter. „Nech Boh chráni našu otčinu pred vlastencami, ako si ty!" Zvrtol sa na opätku a zlostne vyšiel z miestnosti.

5. kapitola

Gilberte a Flick nechali za sebou mestečko Sainte-Cécile a po okresnej ceste zamierili k Remešu. Gilberte viedla auto tak rýchlo, ako sa len na úzkej vozovke dalo. Flick s obavami sledovala cestu pred nimi. Tiahla sa cez nízke vŕšky a lenivo sa kľukatila pomedzi vinohrady od dediny k dedine. Spomaľovalo ich množstvo križovatiek, no aspoň Gestapo nemohlo zablokovať každú cestu vedúcu zo Sainte-Cécile. Ale Flick si aj tak hrýzla peru a bála sa, že ich zastaví náhodná cestná hliadka. Nemali by ako vysvetliť, prečo muž na zadnom sedadle krváca zo strelnej rany.

Uvedomovala si, že Michela nemôže odviezť k nemu domov. Keď Francúzsko roku 1940 kapitulovalo a Michela demobilizovali, nevrátil sa prednášať na Sorbonnu, ale odišiel do rodného mesta a stal sa tam zástupcom riaditeľa strednej školy. Skutočným motívom však bolo, že tam chcel zorganizovať odbojovú skupinu. Nasťahoval sa do domu svojich nebohých rodičov – peknej malej vilky pri katedrále. Flick však usúdila, že ho tam teraz nemôžu zaviezť. Vedelo o ňom priveľa ľudí. Aj keď členovia hnutia odporu často nepoznali adresy ostatných členov svojej skupiny – v snahe o dodržanie pravidiel konšpirácie ich ostatným prezrádzali, len ak tam bolo treba niečo dopraviť alebo sa tam mali stretnúť –, Michel bol vedúci skupiny a väčšina ľudí vedela, kde býva.

V Sainte-Cécile istotne aspoň časť odbojárov zajali. Onedlho ich začnú vypočúvať. Na rozdiel od britských agentov členovia francúzskeho hnutia odporu pri sebe nenosili tabletky s jedom. Jediným spoľahlivým pravidlom pri vypočúvaní bolo, že skôr či neskôr prehovorí

každý. Gestapo niekedy stratilo trpezlivosť alebo priveľkou horlivosťou privodilo vypočúvaným smrť, no ak si trýznitelia dávali pozor a boli dostatočne odhodlaní, donútili aj tú najsilnejšiu osobnosť, aby zradila svojich najbližších spolupracovníkov. Nik nevydrží mučenie večne.

Preto Flick musela vychádzať z predpokladu, že Gestapo sa dozvie miesto Michelovho trvalého pobytu. Ale kam ho má odviezť?

„Ako je na tom?“ opýtala sa stiesnene Gilberte.

Flick pozrela na zadné sedadlo. Mal zavreté oči, ale dýchal normálne. Zaspal a to bolo najlepšie, čo mohol urobiť. Skĺzla po ňom láskyplným pohľadom. Potrebuje, aby sa oňho niekto staral, aspoň deň alebo dva. Obrátila sa ku Gilberte. Bola mladá a slobodná, zrejme ešte žila u rodičov. „Kde bývaš?“ opýtala sa jej.

„Na predmestí, na Cernayskej ceste.“

„Sama?“

Gilberte sa z nejakého dôvodu zatvárila vystrašene. „Áno, pravdaže bývam sama.“

„V dome, byte alebo garsónke?“

„Vo dvojgarsónke.“

„Tak pôjdeme tam.“

„Nie!“

„Prečo nie? Bojíš sa?“

Gilberte sa zatvárila urazene. „Nebojím, čoby som sa bála.“

„Tak v čom je problém?“

„Nedôverujem susedom.“

„Máte tam zadný východ?“

Dievčina zdráhavo odvetila: „Áno, vedie do uličky za malou továrňou.“

„To je ideálne.“

„No dobre, máte pravdu, mohli by sme ísť ku mne. Len som… len ma to prekvapilo, to je všetko.“

„Prepáč.“

Flick sa vracala do Londýna už večer. Mala čakať na lietadlo na lúke pri osade Chatelle, osem kilometrov na sever od Remeša. Bola zvedavá, či sa to miesto pilotovi podarí nájsť. Navigácia podľa hviezd extrémne sťažovala hľadanie jednej konkrétnej lúky pri nejakej malej dedinke. Piloti sa často odchýlili od kurzu – vlastne bol vždy malý zázrak, keď pristáli tam, kde mali. Zahľadela sa na krajinu. Už sa zvečerievalo

a jasná obloha nadobúdala tmavomodrý odtieň. Ak počasie vydrží, bude mesačná noc.

Ak to nevyjde dnes, tak priletí zajtra, pomyslela si. Tak ako vždy.

Myšlienkami sa vrátila k druhom, ktorých zanechala v mestečku. Čo mladý Bertrand, prežil to alebo je mŕtvy? A čo Geneviève? Možno by na tom boli lepšie, keby už nežili. Živých ich čaká agónia mučenia. Stislo jej srdce od žiaľu, keď si uvedomila, že ich viedla do vopred stratenej akcie. Bertrand bol do nej asi trochu zaľúbený. Bol dosť mladý na to, aby sa umáral pocitom viny, že tajne ľúbi ženu svojho veliteľa. Mrzelo ju, že mu neprikázala, aby zostal doma. Na výsledku akcie by to vôbec nič nezmenilo a aspoň by z neho bol ešte chvíľu bystrý, príjemný mladík a nie mŕtvola alebo niečo ešte horšie.

Nik nemôže stále len vyhrávať a vo vojnách sa od nepamäti stáva, že keď vodcovia zlyhajú, tí, ktorých viedli, za to zaplatia životom. Musela sa s tým zmieriť ako s tvrdou realitou, no napriek tomu hľadala útechu. Túžila nejako zariadiť, aby netrpeli zbytočne. Azda bude môcť stavať na ich obeti a nakoniec predsa len dosiahne víťazstvo.

Rozmýšľala o priepustke, ktorú ukradla Antoinette, a o tom, že by sa vďaka nej mohla nenápadne dostať do zámku. Vlastne by tam mohla preniknúť celá skupina vydávajúca sa za civilné zamestnankyne. Rýchlo zavrhla nápad, že by sa mohli tváriť ako telefonistky. Telefonistkou sa nemohol stať hocikto: bola to kvalifikovaná práca a zvládnuť ju si vyžadovalo nejaký čas. Ale s metlou vie zaobchádzať každý.

Postrehli by Nemci, že zrazu prišli iné upratovačky? Pravdepodobne si nevšímajú ženy, ktoré im šúrujú dlážky. A čo francúzske telefonistky – neprezradili by ich? Možno by to za to riziko aj stálo…

Exekutíva špeciálnych operácií mala skvelé falšovateľské oddelenie, ktoré dokázalo vyrobiť kópiu akéhokoľvek preukazu. Niekedy vyrobili za niekoľko dní doklady, ktoré sa na nerozoznanie podobali originálu. Vyrobenie falošných priepustiek podľa vzoru, ktorý získala od Antoinette, by im netrvalo dlho.

Flick pocítila bodnutie viny. Možno práve v tomto okamihu Antoinette zúfalo hľadá svoju priepustku: pod gaučom aj po všetkých vreckách, ba možno chodí s baterkou po dvore. Keď povie Gestapu, že ju stratila, bude mať problémy. Ale nakoniec jej vydajú nový preukaz. A z jej vlastného pohľadu nemá táto strata nič spoločné s hnutím odporu. Ak ju začnú vypočúvať, bude môcť pokojne a úprimne trvať